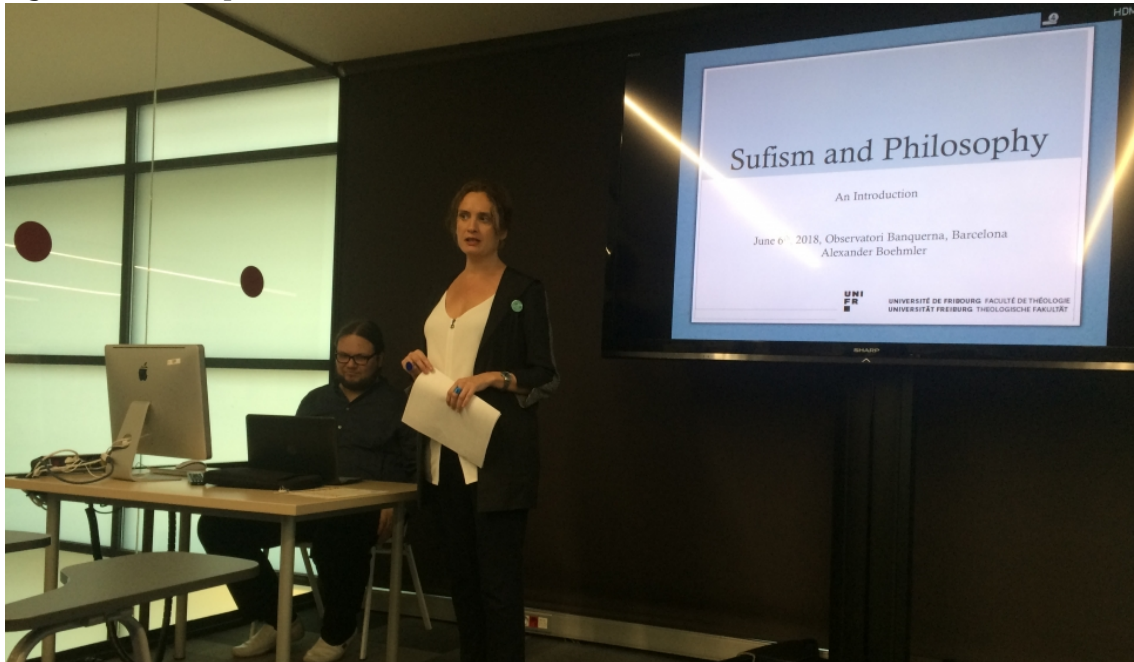

“El sufisme és molt més que la mística de l’islam”

Dg, 10/06/2018 per colectic

(Alba Sabaté) Què és el sufisme? Quines són les seves paraules clau? I els principals autors que l’han tractat durant la història? Alexander Boehmler, investigador del [Centre Suisse Islam et Société, de la Universitat de Friburg](#), va respondre totes aquestes qüestions el passat dimecres a la Masterclass “Sufisme i Filosofia”, organitzada per [l’Observatori Blanquerna de Comunicació i Religió i Cultura](#), el grup de recerca STReaM (Society, Technology, Religion and Media) i la Càtedra de la Mística i la Comunicació de la [Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna](#).

“Alguns creuen que el sufisme és un concepte per definir la mística de l’islam, però és molt més”, va introduir Boehmler. L’investigador va comparar les definicions que n’han fet signatures externes al sufisme, com Alexander Knysh o Julian Bladick amb els autors que pròpiament són sufistes.

D’aquesta manera, Boehmler va destacar la definició que en va fer Eric Geoffroy, de la Universitat d’Estrasburg, basada en les reflexions de tres escriptors sufistes clàssics: Shiblī, Ibn al-Jalā’ i Ibn Bākhilā. “El sufisme representa el cor viu de l’islam, la dimensió interior de la revelació al profeta Muhammad. A l’Alcorà, Déu es representa a si mateix com l’Extern (al-Zāhir) i l’Intern (al-Bātin). El camí del sufí és reconciliar aquests dos conceptes aparentment oposats durant la seva cerca espiritual”, va explicar.

En la seva voluntat de sentar unes bases clares sobre sufisme entre els assistents, l’investigador suís va posar també sobre la taula algunes conceptes destacats com Tariqa (el camí individual cap a Déu), Sama’ (escolta), Wird (vincular, unir) o Dhikr (rememorar Déu).

Sufisme i filosofia

“Parlar de sufisme i filosofia és parlar de sufisme i neoplatonisme, perquè el

neoplatonisme és la principal base filosòfica del sufisme”, va assegurar Boehmler. En aquest sentit, va tractar Plotí, autor que va desenvolupar alguns aspectes del pensament de Plató i que entenia la filosofia com una resposta a la pregunta de com una persona ha de viure de la vida de la millor manera possible.

Segons l'investigador, per a Plotí, la vertadera i última causa de tot plegat és un element neutre i remot que no es pot descriure en positiu, però sí que es pot intentar de definir en negatiu, és a dir, explicitant allò que no és. “No és divisible, no és mutable, no és causat per cap altra causa. L'única afirmació en positiu que fa Plotí és que la intel·ligència emana d'aquest ens neutre com rajos de sol”, va subratllar.

A partir d'aquí, Boehmler va tractar alguns dels autors musulmans que tenen aquesta arrel de Plotí en el seu pensament, com Ibn Sina o Al-Farabi. L'investigador va destacar però Muhyiddin Ibn Arabi, per al qual només Déu té una existència vertadera i tota la resta és una manifestació de la seva voluntat divina. Dins el cristianisme, aquestes mateixes arrels les identifica en Meister Eckhart i fins i tot en Ramon Llull.

L'expert va completar recorregut històric pels autors del sufisme més enllà de l'islam tot comentant autors com Mark Sedgwick, Agostino Steucho, Ephraim Chambers o James Graham i, ja als segles XIX i XX, René Guénon i el seu deixeble Frithjof Schuon.